

Інтерв'ю з жінкою, яка проживала в Маріуполі та втратила з містом частину себе також

Доброго ранку в ефірі радіо в студії Ганна Мала. Тема сьогоднішнього інтерв'ю, реальність сьогодення - війна, люди ВПО, історії з життя людей, які змогли пережити втрату – свого житла, рідних, минулого життя.

Кожен дім в Україні торкнулося страшне лихо – війна. Але саме зараз, ми можемо розуміти, як це жити в умовах війни. Своєю історією з нами хотіла поділитися Ольга з Маріуполя. Саме вони, жителі Донецької та Луганської областей живуть в таких умовах сьогодення більше 8-ми років.

-Будь ласка, скажіть як вас звати, скільки вам років?

-Мене звати Ольга. Мені 35 років. Родом я із Маріуполя. Там жила, навчалася.

-Коли прийшла війна саме у ваш дім?

-Війна прийшла ще задовго до дати 24 лютого. Вже 8 років вона в нас йшла. Постійні перевірки, зупинка на блокпості при в'їзді та виїзді з міста, військові в місті. Було завжди страшно жити в місті, коли ти знаєш, що за 30 кілометрів від міста відбувають справжні бойові дії. Завжди було відчуття, що от-от почнеться. Й справді за тиждень до 24 числа до нас приїздив Президент Зеленський, зараз розумію, що не дарма. Вони все знали. А ми лише могли догадуватися.

-Чим займалися до війни?

-Була психологом в школі №69.

-Що з вашим будинком сталося, є інформація?

-Так. Дуже складно було в це повірити. Спочатку шукала інформацію в різних групах, де було можливо. Я намагалася зв'язатися з сусідами. Й ось. В наш двір було влучання, в гараж. Потім уламки ракети потрапили в наш 9-ти поверховий будинок й через сусідів моя квартира, як була на другому

поверсі, згоріла. Залишився лише попіл. Це я дізналася від сусіда. В середині березня. Тобто два тижні мій будинок був цілим. Я жила надією, але потім ще побачила відео в телеграмі, як мій будинок горить, відео було завантажено, від людей, від яких потім я змогла дізнатися, що цілих 2 дні палала моя квартира. Цілих два дні...

-Чи були на початку війни думки виїхати одразу?

-Чесно, ні. Ми всі подумали, що сценарій буде схожим з 2014 роком. Російські військові зайдуть в місто, але повномасштабного вторгнення не буде. Але як ми всі помилялись.

-Чи хочете повернутися додому в Маріуполь після війни?

-Звісно так. Там моя душа..

-Що можете сказати про місто Маріуполь в останні роки?

-Наше місто було таким свого роду місто біля моря. Не кожне місто в Україні має своє море. Я дуже любила ходити на пляж та купатись в нашому морі. Як я за ним сумую. В місто почали вкладати гроші. Й хоча це було ризиковано. Після подій 2014-го року. Але все ж таки. Нові сучасні парки, ялинки, а театр наш. Сльози самі котяться. Архітектура почала з'являтися зовсім нова. Я багато де була в містах, але такої архітектури я ніде не бачила. Назва міста й досі гріє мою душу.

- Розкажіть про життя сьогодні – де вирішили залишитися?

- Звісно в Україні. Мені завжди подобалася наша країна, й тому вибір був очевидним.

- Як виїхали з Маріуполя? Коли змогли? Що взяли з собою?

- Наша родина не одразу наважилася на виїзд з міста. Після того як на початку березня зник зв'язок, мої рідні, я, ще кілька знайомих вирішили більше не чекати. Моя квартира була навпроти храму, й коли військові почали заносити в церкву боєприпаси, ситуація стала виходити з під контролю. Вибухи постійні.. Ми вже не витримали. Взяли один рюкзак з документами та кілька кофтинок. І все, ось все моє майно, яке я за все життя змогла зберегти через війну. Всі сподівалися, що повернуться..

- Що вас найбільше турбує зараз?

- Як допомогти усім, хто опинився в такій ситуації як я.

Хто залишився в Маріуполі? Друзі? Рідні?

Всі рідні змогли одразу виїхати. А друзі поступово, хто коли як зміг, але всі виїхали. Я вирішила залишитися в Україні. А друзі, майже всі, поїхали закордон.

Чим займаєтесь зараз? Як себе почуваєте?

Зараз я волонтерка. За освітою я психолог. Й тому можу та на власному досвіді допомагаю людям. В основному це ВПО. Це дає мені сили й розуміння того, що я не даремно тут опинилася.

Що можете сказати людям, які опинилися на вашому місці? Яку пораду?

Знайти в собі внутрішні сили все пройти. Пробачити, зрозуміти та зробити певні висновки чому нам випала така доля, чому саме ти. Особисто мені ця війна спочатку не приносила сили й розуміння. Й лише зараз я розумію, що була недостатньо самотійною, в мене не було внутрішнього джерела сили, щоб все подолати. Так я втратила все в плані матеріальному, але придбала внутрішню гармонію в собі. Зараз саме завдяки цьому досвіду я можу допомагати людям, які як я втратили все. Але в мене не було такого наставника. А зараз я є у себе й це допомагає не складати руки, а вірити в перемогу. В нашу перемогу.

Дякую вам, Ольго за ваш час та увагу.

Це інтерв'ю лише краплина в морі. Таких людей в наш час стає з кожним днем все більше й більше – головне бути сильним та вірити, що з кожним днем ми все ближче до перемоги.

На цьому наша ефірна година добігає кінця. Приємного та гарного дня.

Матеріал підготувала Мала Ганна, студентка 4-го курсу ЗНУ факультету журналістики.